

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Roskilde-Riim

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 159. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1814_222-txt-shoot-idm7650.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Dog, med Fredrik ingen Føie
Saga har at regne nøie,
Ikkun Sagas Snyltegæster,
Som kun Øie har for Støv,
Krandsed ham med Zifferløv
Som den store Regnemester;
Selv han troed, at omsonst
Var al Verdens Regnekonst,
Thi hans Kongesprog jo lød:
Herren var min Hjelp i Nød.
Herren hjalp og Ham skee Ære!
Han med Hæder lod dig bære
Kronen i de onde Dage,
Da den lede Helveddrage
Fløtted op mod Nørrepol
Lumskelig sin Herrestol,
Ja, o Fredrik, dine Feil
Har jeg seet i Sagas Speil,
Tantet som er intet værd,
160Magt og Guld du havde kiær,
Men deraf kan Danmark bramme,
At det har en Kongestamme,
Som kan ubeskæmmet taale
At den falske Flitterglands
Svinder bort for Sandheds Straale,
Thi den har en Hæderskrands,
Som udfolder sine Blommer,
Just naar Sandheds Straale kommer,
Synlig kun, naar den er nær,
Selv kun Straalens Rosenskiær.
Syndere vi er tilhobe
Under Pjalt og Purpurkaabe,
Ingen Roes, men ikkun Skam
Alle have vi for Ham,
Som i Lyset Hellig throner
Og som ei anseer Personer.
Ak, men under Høielofte
I den kvalme Smigerluft,
I den søde Viraksduft,
Der det glemtes jo saa ofte,
Der saamangen Drot i Drømme
Glemte, Gud skal Drotter dømme,
Glemte at vi er tilhobe
Under Pjalt og Purpurkaabe,
Brødre af det samme Blod,
161Rundne op af samme Rod,
Glemte, at naar Dækket falder,
Glemte, at naar Herren kalder,
Disse Tre kun blive ved:
Tro og Haab og Kiærlighed.
Hvilken Kongeslægt paa Jord
Gik det sjeldnere af Minde,
Laa det stærkere paa Sinde
End Grev Dideriks i Nord?
Dannemark! o knæl i Støvet!
Tak din Gud saa mangefold,
Og fornem det, dybt bedrøvet
Hvad der var din Syndesold!
Tvillingnord! du Moder kiær,
Du var kommet Svælget nær,
Og paa Svælgets Rand med Paars
Skoggred du drog til Aars,
Skoggred vildt i Giøglehus,
Medens Helligdommens Buer
Braged under stærke Luer,
Styrtded smuldrende i Grus.

Havde du det ei fortjent
At dig Herren skulde sendt
Drotter i sin Nidkiærhed!
Men vor Gud er seen til Vrede,
Gjør mod dem, som Ham tilbede,
162Miskundhed i tusind Led,
Derfor lod Han ved sit Ord,
Og ved Folkene paa Jord
Til Advarsel dig forkynde
Sodoms Straf, Gomorras Brynde;
Derfor i de onde Dage
Levned Han dig Sæd tilbage.
Femte Kristjan, du jo var,
Som hin anden Valdemar,
I din Søn dog ei opstod
Slig en Drot som tynged Ploven,
Slig en Drot som Purpurkaaben
Smittede med Broderblod;
Nei en Drot, som letted Ploven,
Som fra sine Høielofte,
Over grove Vadmelskofte,
Bredte venlig Purpurkaaben.
Fjerde Frederik! du var
Danmarks tredje Valdemar,
Før han sank i Gravens Favn
Med det tomme Kongenavn;
Dennegang lod Gud af Naade
Tvillingsepteret ham raade.
Frederik! med Sværd i Feldt
Stred du ei som Christi Helt,
163Men et Korstog maa i Fred
Vel din Idræt lignes ved.
Estland! du er alt for nær,
Nei, se hist en anden Færd!
Seer du hist, hvor Iis i Lag
Løfter sig som Kiæmpefjelde,
Som om den til Dommedag
Vilde trodse Solens Vælde!
Seer du hist i Haabets Stavn
Palmeren med Sandheds Belte?
Hvad vil han? I Jesu Navn
Vil han byde Isen smelte,
Hør det Haab at Korsets Soel
Mægter under Nørrepol
Med sin Straale at fremlukke
Over Isen Blomsterflokke.
Dannemark! ja tak dog Gud,
At et saadant Rosenshud
Han dig levned end tilbage
I de kolde Vinterdage!
At hver Blomst fra Grønlands Egne,
Naar i Herrens Rosengaard
Duftende den evig staar,
Skal sin Æt fra dig udregne!
O, Johannes! Kæmpe bold!
Du som stred med Sværd og Skjold
164Først mod Tvivl og bange Tanker,
Saa mod Verdens Spot og Haan,
Og mod Bergens Kræmmeraand;
Saa mod Iis og møre Planker,
Frost derude og derinde,
Bølgegang og Kastevinde;
Saa mod Satans Angekutter,
Saa mod falske Hernhutter;
O Johannes! din Idræt
Kan ei her jeg tegne ret,

Røre Gud mit Sind engang
Til en værdig Mindesang!
Men, Kong Fredrik, at dit Øre
Ei du vendte fra at høre
Talen om den Grønlandsfærd,
Skøndt du Guldet havde kiær,
At du ved hvert Sendebrev
Om hvordan Guds stærke Ord
Rødder slog i frosne Jord,
Dybere i Pungen greb,
Derom maa min Saga-Stav
Riste Runen paa din Grav.
Men, se hist paa Ganges Rand!
Der jo atter en Guds Mand
Drager Aandens Sværd af Balg,
Se engang, hvor haardt det piner
165 Jesuiter og Braminer!
Siig mig det, o Ziegenbalg!
Hvem gav Flugt til fromme Tanke:
Til Guds Hjord i mange Farer
Der at sanke Malebarer?
Frederik og Herman Francke
Er dit Svar, og jeg med Stav
Tegner det paa Fredriks Grav.